

Chương 10

“**T**iểu Nhu.” - Một giọng nói nam ôn nhuận vang lên sau lưng, Mẫn Nhu ánh mắt kiên định mãnh liệt nhìn Kỹ Mạch Hằng, cô khẽ giật mình xoay người lại, dịch ý trong mắt mất đi, đối với Lục Thiếu Phàm chỉ có sự trù mến.

Lục Thiếu Phàm thông thả bước tới bên cạnh cô, trước vẻ mặt sa sầm của Kỹ Mạch Hằng anh chỉ khẽ gạt đầu, nhận lấy hộp quà trên tay cô, nhìn nơi hốc mắt ửng đỏ, hai gò má vì giận mà trở nên trắng toát, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, trên gương mặt tuấn tú đậm vẻ đau lòng.

“Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào thôi.”

Mẫn Nhu hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của Lục Thiếu Phàm, nơi mũi chua xót, ủy khuất gói đầu lên vai anh, nhẹ “ừ” một tiếng, để anh ôm lấy thắt lưng cô đi vào căn biệt thự.

Vừa tới cửa liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mẫn Tiệp, cô ta đang tính mang giày vào ra ngoài. Khi nhìn thấy Kỹ Mạch Hằng đi phía sau hai người, lông mày Mẫn Tiệp xoắn lại, trừng mắt nhìn Mẫn Nhu, giống như người vợ vừa bắt gian chồng mình.

Mẫn Nhu mặc kệ để Mẫn Tiệp cứ thế mà ghen tuông, cởi giày cùng Lục Thiếu Phàm đi vào trong phòng khách, để mặc Kỹ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp đứng ngoài cửa thích làm gì thì làm.

“Con cần hộ khẩu sao?”

Mẫn Chí Hải tưởng bản thân mình nghe lầm, nhưng lại thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm không giống như đang nói đùa, ông đưa mắt nhìn về phía Mẫn Nhu, Mẫn Nhu cũng khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đã tính trước, anh cười một tiếng nắm lấy tay trái Mẫn Nhu, mười ngón tay đan vào nhau, đem chiếc nhẫn cưới Ireland để ra trước mặt mọi người.

“Con và Nhu đã đăng kí kết hôn tại Ireland, nhưng phải lấy được chứng nhận ở Trung Quốc, đến tòa dân chính làm vài thủ tục nhỏ, vì vậy mong cha có thể giúp.”

Mẫn Chí Hải sững sốt, sắc mặt không tốt lắm, con gái kết hôn lại không nói với ông. Chỉ thế thôi cũng khiến người làm cha như ông trở nên khó coi, trong lúc nhất thời không khí trong phòng khách trở nên ngột ngạt.

“Dù muốn kết hôn cũng phải để chị mình lấy trước, làm gì có tiểu thư khuê các nào chị mình chưa đi, em gái đã vội vàng gả ra ngoài, cũng không phải không có người lấy, vội vàng sắp hành lí làm gì!”

Trên cầu thang, Hồng Lam mang chiếc mặt nạ lạnh lẽo, sáng giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu đang kể vai chiến đấu, nhất là khi nhìn Mẫn Nhu thì giống như muốn bằm cô ra thành từng mảnh, vừa ghen ghét vừa âm độc.

Mẫn Nhu không lãnh tránh sự căm tức của Hồng Lam, không hề khách sáo trừng mắt nhìn. Tưởng như nhớ đến cái chết thảm của mẹ mình, Mẫn Nhu đứng dậy, hướng về phía Hồng Lam đang đứng trên lầu cao, giận dữ nói: “Cũng do mẹ dạy dỗ cả thôi, một người phụ nữ vội vã gả đi, không cần biết liêm sỉ sử dụng thủ đoạn hèn hạ, dùng những hành động đen tối đoạt đi đồ của người khác.”

“Mày có ý gì!” Hồng Lam hét lớn, bàn tay bấu chặt vào hành lang run lên nổi gân xanh.

Mu bàn tay Mẫn Nhu bị Lục Thiếu Phàm nắm chặt. Lúc này hôm nay, có Lục Thiếu Phàm bảo vệ cô, cô cần gì phải ăn nhờ ở đậu, để người khác làm khó làm dễ.

“Tôi chỉ nói sự thật, nếu ai đó bị nói trúng cũng không thể trách tôi.” - Mẫn Nhu chế giễu, khóe miệng giương lên ngời xuống ghé salon, áp cơ thể nhỏ nhắn run rẩy của mình vào Lục Thiếu Phàm. Anh giống như cảm nhận được tâm trạng của cô liền ôm thật chặt, mang đến cho cô sự ấm áp.

Mẫn Chí Hải lạnh lẽo liếc nhìn Hồng Lam, không quan tâm tới cơn giận của vợ ngược lại còn áy náy nhìn Mẫn Nhu, bàn tay to xoa xoa nơi thái dương, đứng dậy thở dài nói: “Hai đứa chờ một lát, cha đi lấy.”

“Không được lấy.”

Mẫn Tiệp có lẽ đã nghe thấy cuộc cãi vã giữa Mẫn Nhu và Hồng Lam, từ cửa trước chạy vào đứng chặn ngay cầu thang, quát lớn Mẫn Chí Hải: “Cha, sao cha có thể làm vậy với mẹ!! Để cho đứa con do tiêu tam sinh ra ở nhà ta điều vô dương oai, mẹ nó là người thứ ba đi phá hoại gia đình người khác, con thừa kế mẹ...”

“Chát.” - Tiếng bàn tay nặng nề vang lên trong phòng khách, Mẫn Tiệp không thể tin được trợn to mắt, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên má trái vừa bị Mẫn Chí Hải đánh, nước mắt như sợi dây chuyền trên châu bị đứt rớt xuống.

Kỷ Mạch Hằng theo sát sau, thấy Mẫn Tiệp bị đánh, đôi mắt lạnh lùng run lên, ánh mắt nham hiểm lạnh như băng bắn về phía Mẫn Nhu đang ngồi trên ghế, tiến lên vài bước ôm chầm lấy vai Mẫn Tiệp, đau lòng kiểm tra vết thương trên mặt cô ta.

Hồng Lam cũng từ cầu thang bước xuống, đẩy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng ra sau, bà cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn vẻ mặt hờ hững của Mẫn Chí Hải.

“Ồ trong mắt ông mẹ con tôi là cái gì? Ông coi con của người đàn bà đó như báu vật, vậy còn con tôi? Nó là cọng cỏ sao?”

Trước sự chỉ trích của Hồng Lam, Mẫn Chí Hải nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, từ từ mở mắt ra, trước ánh mắt oán giận của Hồng Lam nói:

“Mấy năm qua, tôi không thể bà thua thiệt gì cả, còn Tiểu Tiệp, tôi đã cho nó rất nhiều bồi thường không ít. Nếu như bà đã cố tình nói thế, thì chúng ta ly hôn đi, vấn đề tài sản sẽ để luật sư giải quyết, không thiếu của bà xu nào!”

Hồng Lam sợ hãi nhếch miệng, cả người chéch choáng, may mắn thay Kỹ Mạch Hằng vội vàng đỡ lấy nên không ngã xuống, nhìn vẻ nghiêm túc của Mẫn Chí Hải, hai mắt bà ngân ngấn nước:

“Hai mươi năm rồi, ông vẫn không quên được cô ta sao? Còn muốn cùng tôi ly hôn? Mấy năm qua, tôi ở Mẫn gia làm còn chưa đủ sao? Sao ông có thể vô lương tâm như thế?”

“Bác trai, bác gái thật lòng vì bác, bác có cần vì một người phụ nữ đã phá hoại gia đình mình mà vứt bỏ vợ không?”

Kỹ Mạch Hằng nhin không được chau mày, chỉ trích Mẫn Chí Hải, đôi mắt lạnh như băng như mũi tên bắn về phía Mẫn Nhu.

Lục Thiếu Phạm nhẹ nghiêng người muốn giúp cô che chắn đi những thương tổn, nhưng Mẫn Nhu lại rời khỏi ngực Lục Thiếu Phạm, cho dù ỷ lại cũng đã tới lúc phải tự mình đối mặt.

“Chuyện của Mẫn gia không đến lượt người ngoài khoa chân múa tay, thuyết giáo đạo đức.”

Sắc mặt Kỹ Mạch Hằng tái đi, môi mỏng khẽ mở nơi yết hầu nhúc nhích, không nói thêm lời, nhưng mắt nhìn Mẫn Nhu còn hơn cả giận.

Bao nhiêu tổn hại đều đẩy lên người Mẫn Nhu, ánh mắt sáng lạnh thấu xương, cô thông thả bước tới cầu thang, quật cường ngẩng đầu, nghênh đón sự oán hận của Hồng Lam và Mẫn Tiệp, cười nhạt, ôn nhu nói:

“Người đang làm trời đang nhìn, hai mươi năm trước mẹ tôi chẳng qua là người tốt, người xưa nói gieo nhân gì gặt quả đó, tôi vẫn tin như vậy. Mấy năm qua tôi cũng ở trước mặt Bồ tát, cầu xin Bồ tát nhất định phải báo đáp những kẻ giả vờ làm “người tốt” kia.”

“Cha, hộ khẩu ngày mai con sẽ tới khách sạn lấy, nơi này chướng khí dày đặc, con không chịu nổi nữa, về sau cũng không về nữa, vì vậy...” - Mẫn Nhu cười nhạt quét mắt nhìn sang hai mẹ con. “Về sau cũng không còn nhìn thấy đứa con gái do “tiểu tam” sinh ra nữa.”

“Tiểu Nhu.” - Mẫn Chí Hải muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ kiên quyết ra đi của Mẫn Nhu lại thôi, ông than nhẹ một tiếng, cuối cùng là ông không chăm sóc tốt cho cô.

Lục Thiếu Phạm đứng bên cạnh Mẫn Nhu, gương mặt tuần nhã bàng quan, đôi môi nhếch lên không chứa bất cứ cảm xúc nào, trong tay đã cầm lấy áo khoác và túi da của Mẫn Nhu, chuẩn bị rời đi bất cứ khi nào.

Mẫn Nhu không hề nhìn ba người ở trong phòng, khoác tay Lục Thiếu Phạm, chào hỏi di Lý, rồi rời khỏi Mẫn gia không hề quay đầu lại.

“Em ổn chứ?”

Mẫn Nhu thôi không ra nhìn qua cửa sổ, qua kính chiếu hậu có thể ánh mắt quan tâm của Lục Thiếu Phạm, khẽ mỉm cười, lắc đầu vô sự: “Em không sao.”

Không thể phủ nhận, những lời cô vừa nói ở Mẫn gia không tốt lại có điểm ác độc. Con giận cô không thể vượt khi mỗi lần nhớ tới hai mẹ con họ.

Tại sao người có tội vẫn nhơn nhơ ngoài vòng pháp luật, thậm chí còn dám thẳng thắn đường hoàng cao giọng nói, còn cô chỉ là đứa con rơi hèn mọn?

Trời cao đối với mẹ cô thật bất công!! Cả đời cô không quên được kí ức lúc nhỏ, Hồng Lam đã vênh mặt hát hàm sỉ nhục mẹ cô. Rõ ràng bà ta là người thứ ba nhưng lại thành chính thất, dưới vẻ bề ngoài cao sang quyền quý là một linh hồn dơ bẩn được che giấu.

Nhấn nhin suốt hai mươi năm qua, một khi đã bùng nổ, cô sẽ quên đi hậu quả nghiêm trọng, cô không muốn tiếp tục nghe theo lời mẹ mình dặn khi lâm chung, gì mà dĩ hòa vi quý, quay đầu lại đã bị người khác chém giết.

Mẹ cô là một ví dụ, còn cô không muốn thành ví dụ thứ hai.

Một bàn tay rộng rãi êm ái đặt lên tóc cô, dịu dàng yêu thương vuốt nhẹ, bên tai là giọng nói của anh.

“Sau này đã có anh bên cạnh, em không cần sợ nữa.”

Mẫn Nhu dịch chuyển mắt nhìn qua gương mặt sạch sẽ tuần mỹ của anh, hàng lông mi dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi hồng hoàn mỹ, dáng người hoàn hảo không tí vết. Trong mắt cô lúc này lại thật mê người.

Hàng lông mi dày run lên, trong đôi mắt cô khẽ nổi sóng, Mẫn Nhu nhẹ nhàng tới gần Lục Thiếu Phạm, không quan tâm anh đang lái xe, cô tựa vào người anh, hai tay ôm lấy lưng áo mảnh mai, vẻ mặt làm nũng, nhắm mắt nói nhỏ.

“Sau này em không sợ nữa, chỉ cần có Lục Thiếu Phạm ở bên cạnh em.”

Trên đầu là tiếng cười vui vẻ nho nhỏ của anh, đối với cô vừa cưng chiều lại vừa không biết làm sao. Anh một tay lái xe không có sức đẩy cô, mặc cho cô ưu phiền tựa vào lòng anh. Anh có thể vì cô mà ngừng lại, vừa yêu chiều vừa bao dung.

Mẫn Nhu ngọt ngào cong khóe môi, mùi hương từ trong lòng Lục Thiếu Phạm khiến cô cảm thấy rất thoải mái chỉ muốn ngủ gà ngủ gật, cô gối đầu lên người anh cọ nhẹ, tìm một vị trí thoải mái rồi vui vẻ nhắm mắt lại.

Ở bên cạnh Lục Thiếu Phàm, mọi rắc rối nhỏ xảy ra xung quanh, khi cô nghe thấy hơi thở của anh thì không còn hoảng loạn hay lo lắng, bởi vì người đàn ông này đã nói với cô, sau này đã có anh bên cạnh.

Một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện trên trán, Mẫn Nhu từ từ mở mắt, nâng đôi tay đang tê cứng, giụi nhẹ mi mắt, xe đã ngừng, đập vào mắt cô là khu căn hộ “đệ nhất Giang Nam”.

“Tờ rời sao?”

Ý thức Mẫn Nhu trở nên rõ ràng, khẽ ngáp một cái rời khỏi lồng ngực ấm áp của Lục Thiếu Phàm, cởi dây an toàn sửa sang lại mái tóc quăn lù xù, qua kính chiếu hậu, cô có thể thấy được ánh mắt thâm thúy nhu hòa của Lục Thiếu Phàm đang nhìn cô chăm chú.

Lần trước cô nhìn thấy ánh mắt này là lúc nào?

Tim Mẫn Nhu đập nhanh, trong đầu lại nhớ tới cảnh trong nhà tắm, lúc lau súng cướp của Lục Thiếu Phàm cũng giống như bây giờ.

Trong lòng cũng trở nên khẩn trương, hai tay không biết nên để ở đâu, cảm giác phức tạp không thể nói rõ, hai gò má cũng vì những suy nghĩ trong đầu mà đỏ bừng, ngại ngùng hất mái tóc, tỏ vẻ trấn tĩnh mở đôi môi đỏ mọng ra nói với Lục Thiếu Phàm.

“Lên thôi.”

Sau đó nhanh chóng mở cửa xe, liều mạng chạy ra ngoài, chẳng bao lâu lại phải quay về, cầm lấy chiếc túi bỏ quên bên cạnh ghế, không hề nhìn anh lấy một lần chỉ lo chạy trốn chết.

Lục Thiếu Phàm có chút nản lòng, nhưng khi nhìn theo dáng người mảnh mai đang chạy trốn của cô, trong đôi mắt thâm thúy lại dâng lên thứ tình cảm mê muội, dịu dàng như nước, anh cũng không đợi thêm bước xuống xe, đi theo cô lên lầu.

Vào nhà mở đèn, ánh đèn êm dịu chiếu sáng cả căn phòng, Mẫn Nhu biết Lục Thiếu Phàm đang đi theo phía sau, nhưng lại ngượng ngùng khiến cô không biết bây giờ nên đối mặt với anh ra sao, cho nên mới cởi giày đi thẳng vào nhà.

Trong căn phòng vang lên tiếng bước chân nho nhỏ, ấm áp mà điềm tĩnh. Lục Thiếu Phàm đứng ở trước cửa, đôi mắt trong suốt quan sát Mẫn Nhu, cô lại như con kiến co ro người đi dạo khắp phòng, không khỏi bật cười, anh lại khùng bố như thế sao?

“A... em đi tắm rồi ngủ đây.”

Khi anh cởi giày đi đến bên cạnh ghế sofa, cô bỗng nhiên bật người, hai mắt tròn to nhìn anh, lo sợ bất an mím môi, la lên một tiếng.

Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lại như con tôm hùm bị nấu chín, đỏ bừng đến sau gáy, thậm chí lan cả vào trong quần áo, Lục Thiếu Phàm nhướn mày, ánh mắt dời xuống nhìn làn da dưới lớp cổ áo của cô.

Mẫn Nhu ánh mắt đảo liên tục thi thoảng nhìn qua Lục Thiếu Phàm, thấy đôi mắt mập mờ của anh cùng khóe môi đầy suy ngẫm kia, sau ót Mẫn Nhu nóng lên, trong lòng hỗn loạn, không biết làm sao.

“Anh đói rồi.”

Khi Mẫn Nhu chuẩn bị xoay người đi về phòng thì Lục Thiếu Phàm lại cất giọng nói, gương mặt nho nhã nở nụ cười tự nhiên, ánh mắt thâm sâu khó lường, nhưng nó ở trong mắt Mẫn Nhu lại trở thành điều gì đó xấu xa.

Đói? Đã trễ thế này...

Bỗng nhiên một câu tiểu thuyết kinh điển nhảy vào đầu khiến Mẫn Nhu cứng đờ người. Người đàn ông ủy khuất nhìn cô gái: “Anh đói.”

Cô gái quan tâm hỏi, sau đó đứng dậy: “A, vậy anh muốn ăn gì, em sẽ đi mua giùm anh.”

Người đàn ông kéo cô gái vào lòng, đôi môi mỏng dán sát vào vành tai cô gái, giọng nói thấp khàn khàn: “Anh muốn ăn em!”

Sau đó, đèn tắt bên trong phòng chỉ còn cảnh xuân sắc.

Cả người Mẫn Nhu như bị hỏa thiêu, ánh mắt phức tạp nhìn Lục Thiếu Phàm, ngực như bị điện giật tê dại không có sức, hơi thở hấp gấp, trong gian phòng bao phủ một luồng không khí mập mờ.

Anh thật sự muốn, thì cô vẫn có thể cho.

Nhìn anh từng bước đi về phía cô, mùi hương bạc hà quanh quần nơi đầu mũi, Mẫn Nhu thấy chết mà không hề sợ, chỉ nhắm lại chờ chuyện sắp xảy ra.

“A!”

Một giọng cười nhạo vang lên trên đỉnh đầu, Mẫn Nhu mở hí mắt, trong ánh nhìn nhỏ có thể thấy gương mặt ranh mãnh của Lục Thiếu Phàm, bên tai là giọng nói rất vui vẻ của anh.

“Anh muốn ăn khuya.”

Trợn mắt, Mẫn Nhu cắn giận cắn môi: “Lục Thiếu Phàm, anh đùa với em a!”

Thế nhưng anh lại tỏ vẻ vô tội nhíu mày, gương mặt hờ hững, tự nhiên bình thản áp sát cô, quan sát hai gò má đỏ thắm như trái cà chua, một luồng nhiệt thổi lên môi cô, khiến cho cô rung lên cảnh giác.

“Em vừa suy nghĩ gì vậy sao mặt lại đỏ như thế?”

Đánh chết cô cũng không thừa nhận cô tưởng anh cùng cô đồng giường.

“Em suy nghĩ gì đâu, anh đợi một chút, em đi làm đồ ăn.”

Rõ ràng giận đến nghiến răng lại còn cứng rắn giọng cười, cố gắng che giấu tâm trạng bối rối.

Ánh mắt Lục Thiếu Phạm dán chặt lên người cô, nhìn cô tức giận đến trợn mắt phồng má đi vào phòng bếp. Sau đó tiếng dao đập xuống thớt rất to, tưởng như đồng thức ăn dưới dao cô có thâm cừu đại hận. Cuối cùng anh không chịu được, trong mắt đầy ý cười, lê dép đi vào bếp.

“Có cần anh giúp không?”

Mẫn Nhu đang xát gạo, lúc quay đầu lại nhìn dáng người cao ráo đang nghiêng người tựa vào cửa của Lục Thiếu Phạm, tây trang đã cởi đi, áo sơ mi màu trắng đã cởi vài chiếc nút lộ ra vùng xương quai xanh xinh đẹp kết hợp với gương mặt thanh tú tạo nên sự gợi cảm.

“Không cần đâu!”

Con giận lúc này biến mất, đôi môi nhỏ nhắn nhếch lên trềng mắt nhìn anh một cái, cầm lấy chiếc tạp dề treo trên móc mặc vào, là do cô hôm trước đi siêu thị mua được.

“Để anh giúp em buộc nó.”

Thấy hai tay cô vòng qua sau lưng có chút khó khăn, Lục Thiếu Phạm xung phong đi vào bếp, bước ngắn tới sau lưng cô, đón lấy sợi dây buộc trong tay cô.

Mẫn Nhu rút tay về, nụ cười hạnh phúc ngọt ngào hiện lên trên gương mặt, không hề rảnh rỗi đem gạo đổ vào nồi, thêm nước rồi đậy nắp lại, bắt đầu nấu cơm.

Cơ thể nhỏ nhắn mềm mại cảm nhận được luồng ấm áp gần sát sau lưng mang theo hơi thở nam tính đặc trưng, Mẫn Nhu cũng chỉ hơi run lên, ngay sau đó thả lỏng cơ thể mặc cho Lục Thiếu Phạm ôm cô vào lòng.

“Tính làm cái gì cho anh ăn vậy?”

Gương mặt có vẻ gầy gò của Lục Thiếu Phạm chạm vào gò má cô, cánh tay dài mạnh mẽ vòng quanh eo nhỏ của cô, hơi thở ấm áp phả vào môi cô. Trong mắt cô như có ngọn lửa thiêu bùng cháy, cô có thể cảm thấy trái tim anh, tiếng tim đập nhẹ nhàng.

Bên trong căn phòng bếp ấm áp, cô như con mèo lười tựa vào ngực anh, tùy ý đáp:

“Tính nấu cháo trứng muối thịt, nhưng hôm trước quên mua thịt chỉ mua trứng, cho nên đành phải để Lục đại thị trưởng ủy khuất ăn một bữa.”

Cánh tay Lục Thiếu Phạm đột nhiên siết chặt, Mẫn Nhu có thể cảm thấy áo sơ mi của anh, nhiệt độ ấm áp, chợt nhớ tới gì đó Mẫn Nhu vui mừng vỗ tay:

“Em đi lấy trứng làm cháo!”

Muốn xoay người đi đến tủ lạnh cầm trứng gà, đôi môi mềm mại lại chạm vào cánh môi lạnh lạnh, kinh ngạc vừa xấu hổ, không đẩy anh ra cũng không

ôm lại, cơ thể mảnh khảnh ngã ra sau, hai cánh tay vội vàng giữ lấy thành tủ bếp.

Hai cánh tay Lục Thiếu Phàm chẳng biết từ khi nào đã buông ra, chổng lên trên tủ, đem cô vây giữa anh và chiếc tủ. Trong lúc cô kinh hoàng nghiêng người ra sau thì anh đã đuổi theo môi cô, dịu dàng liếm lấy nó, yêu thương triền miên.

“Um...”

Trái tim Mẫn Nhu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, từng cơn sóng chồm dậy đập vào mặt, cô vươn tay muốn đẩy Lục Thiếu Phàm, đôi mắt xinh đẹp khẽ mở chỉ mong có thể nhìn thấy đôi mắt đen bóng bóng thâm tình của Lục Thiếu Phàm.

Cô giống như bị mê hoặc, không làm chủ nổi chính mình dùng tay vòng lấy lưng áo, môi cũng không bị động, từ từ vươn đầu lưỡi thơm tho thử dò xét đôi môi nóng như lửa đốt của anh, tựa như xác nhận gì đó.

Trong đáy mắt Lục Thiếu Phàm hiện lên niềm vui sướng, đầu khẽ nghiêng, năng nề áp chặt môi cô, tay rời khỏi tủ bếp, đỡ lấy sau ót cô, cuốn hút hôn cô.

Tiếng chuông di động ồn ào vang lên không đúng lúc, khiến cho Mẫn Nhu đang chìm đắm trong nụ hôn sâu của Lục Thiếu Phàm phải giật mình, cơ thể mềm mại không xương đột nhiên cứng ngắt.

Hai tay khẽ dùng sức, đầu khó khăn ngửa ra sau rời khỏi môi Lục Thiếu Phàm, miệng vừa thở vừa nói: “Điện... điện thoại!”

“Đừng để ý tới nó.”

Mẫn Nhu còn tưởng bản thân nghe lầm, lời nói này không giống tính cách nho nhã trầm ôn của Lục Thiếu Phàm mà mang theo chút làm nũng. Mẫn Nhu đỏ mặt nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt tuấn tú của anh đầy vẻ bất mãn do bị cắt ngang, đôi mắt đen vẫn chưa hạ nhiệt khiến cho trái tim cô đập nhanh.

Thấy anh tính cúi người áp sát môi, Mẫn Nhu cái khó ló cái khôn, bàn tay nhỏ bé hướng lên trên tủ bếp lấy một cái thìa, lúc Lục Thiếu Phàm tính chạm vào đôi môi sưng đỏ của cô, thì một vật liền chắn giữa hai người.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm nhìn môi mình dán vào thìa, lông mi xuất hiện nếp uốn, nhìn Mẫn Nhu chạy ra khỏi bếp bắt điện thoại, vẻ mặt không vui rõ ràng vẫn chưa thỏa mãn dục vọng.

Mẫn Nhu từ từ bình tĩnh lại, lời chiếc điện thoại đang kêu lên từ trong túi xách ra, màn hình chớp sáng một dãy số lạ.

Cô tò mò ấn nút trả lời, lễ phép hỏi.

“Cho hỏi ai vậy?”

Đầu dây kia hơi im lặng, Mẫn Nhu khó hiểu chau mày, đang tính cúp điện thoại thì một giọng nữ khàn khàn cất lên.

“Nhu, là mình, Nguyệt Hân đây.”

Sáng sớm bên trong phòng bếp của căn hộ, Mẫn Nhu đang bận rộn vội vàng bung bữa sáng ra, Lục Thiếu Phàm cũng từ phòng ngủ đi ra, tay cầm caravat và áo khoác.

Đề bữa sáng lên bàn, nhìn Lục Thiếu Phàm vắt chiếc áo khoác lên ghế salon. Đầu tiên Mẫn Nhu bước tới, cầm lấy cà vạt trong tay, Lục Thiếu Phàm nhường đầu lông mày, gương mặt nở nụ cười thản nhiên.

Nắng sớm chiếu vào phòng tạo nên một cảm giác bình an ấm áp, Mẫn Nhu chăm chú giúp Lục Thiếu Phàm lật cổ áo lên, hơi nhón chân, đem caravat vòng qua cổ anh, sau đó đan vào nhau thắt lại, động tác tuy không lưu loát nhưng quả thật rất thuần thục.

Hai mắt Lục Thiếu Phàm nhìn vợ đang bận rộn vì mình, trong lồng ngực như có gì đó rơi vào, tay cô lại vô tình chạm vào dưới cằm của anh, tâm trạng nổi loạn không cách gì ngăn lại, trái tim đập nhanh hơn.

Gương mặt nhỏ nhắn sáng rực không có chút phấn son, trắng trẻo không thể nhìn thấy lỗ chân lông, mái tóc quăn gọn sóng chỉ dùng một cây kẹp giữ lại phía sau, trên người ăn mặc rất đơn giản, thoát khỏi vẻ hào nhoáng của một minh tinh, lúc này, cô chỉ là vợ của Lục Thiếu Phàm anh.

Nhón chân lên hạnh phúc của chúng ta lại tới gần thêm một chút.

Độ cong của môi Lục Thiếu Phàm càng tăng, ánh mắt triu mến dán chặt vào gương mặt cô không muốn rời đi.

“Được rồi!”

Mẫn Nhu vỗ tay, đại công cáo thành thở phào một tiếng, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sững sờ của Lục Thiếu Phàm đang nhìn cô, đôi mắt thâm thúy tựa như viên ngọc đen đầy ấm áp lướt qua lại, nhất thời gương mặt cô trở nên bối rối, mỉm cười nhẹ dời mắt đi.

“Ăn sáng thôi.”

Trên bàn ăn, một đôi nam nữ ngồi đối diện, Mẫn Nhu chớp mắt dáng vẻ tha thiết nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn anh ăn món đầu tiên mà hai hàng lông mày vẫn bình thản, cô mới cảm thấy yên lòng.

“Không ngờ tài nấu nướng của em lại ngon như vậy.”

Trước sự tán thưởng của Lục Thiếu Phàm, trái tim Mẫn Nhu cảm thấy ngọt ngào, thuận miệng đáp: “Nếu anh thích, mỗi ngày em đều làm cho anh ăn.”

Đợi tới lúc nhận thấy câu nói của mình có chút mập mờ khiến Mẫn Nhu khẩn trương nhìn Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy anh mỉm cười, đôi mắt đen khóa chặt trên người cô, đôi môi hoàn mỹ mở ra, anh khẽ đồng ý:

“Được.”

Tiền Lục Thiếu Phàm ra tới cửa, Mẫn Nhu đang tính quay về bếp dọn dẹp thì đột nhiên Lục Thiếu Phàm xoay người nhìn cô: “Hôm nay sau khi đến khách sạn, lúc về nhớ gọi cho anh, anh đi đón em.”

Ai nói hạnh phúc nhất định phải lớn lao, sự quan tâm chăm sóc của Lục Thiếu Phàm là điều tốt nhất trong cuộc sống của cô. Mẫn Nhu hé môi, không kịp suy nghĩ đồng ý ngay.

“Lát chiều em sẽ đi, cầm được hộ khẩu rồi thì em sẽ gọi anh.”

Lục Thiếu Phàm không nói gì cả, anh chỉ dùng hành động chứng minh cho thành ý của mình, tay cầm chiếc cặp choàng qua vai cô. Trong lúc cô còn kinh ngạc, anh đã hôn nhẹ lên trán.

“Anh đi làm đây!”

Anh vẫn giữ nụ cười thân nhiên như lúc đầu, không để ý đến vẻ mặt ngượng ngùng của cô, mang giày xong liền đóng cửa lại.

Mẫn Nhu bất động đứng trước cửa, lúc nghe tiếng đóng lại mới sực tỉnh, hai bàn tay trắng nõn đặt lên vị trí còn lưu lại nụ hôn của anh, quay đầu, nhìn căn hộ rộng rãi, trên gương mặt sáng rỡ trắng trong thuần khiết nở nụ cười hạnh phúc.

Tại khách sạn Lôi Dịch, Mẫn Nhu đi trực tiếp lên phòng chủ tịch, Mẫn Chí Hải đang đợi cô. Có lẽ là do cuộc cãi vã tối qua, nên sắc mặt ông không tốt, vẻ mặt tuấn lãng nhưng không giấu đi được vẻ mệt mỏi.

“Con tính cùng sống với cậu ta thật sao?”

Mẫn Nhu ngồi trên ghế, nghe câu hỏi với ý xác nhận của Mẫn Chí Hải, cô cười một tiếng chột nhốt tới câu hỏi của Chân Ni và Mẫn Chí Hải giống nhau như đúc.

Câu trả lời lúc ấy của cô là gì thì hôm nay cũng không đổi, nếu có thì càng tin tưởng hơn càng quyết tâm hơn mà thôi.

“Dạ, chúng con đã đăng ký rồi, mọi thủ tục cũng đã làm gần xong, chỉ còn cần hộ khẩu thì mọi việc sẽ được giải quyết xong trong hai ngày.”

Mẫn Chí Hải thở dài tựa vào ghế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mẫn Nhu ông hiện từ cười một tiếng, đem hộ khẩu đưa cho Mẫn Nhu.

“Nếu như tới một lúc nào đó con cảm thấy không vui thì cứ quay về, những thứ khác cha không có nhưng tiền nuôi con thì vẫn có.”

Mẫn Nhu đưa tay đặt lên mu bàn tay Mẫn Chí Hải. Thời gian hai mươi năm cũng đã để lại trên người ông những vết tích của năm tháng qua đi, nhìn thấy sự bất an trong mắt ông cô an ủi: “Cha, con nhất định sẽ hạnh phúc.”

Mẫn Nhu bước từ phòng làm việc ra nhìn đồng hồ đeo tay, xem ra cũng đã bốn giờ chiều, còn một tiếng nữa Lục Thiếu Phàm mới tan sở.

Nhớ thức ăn trong tủ lạnh cũng không còn nhiều, Mẫn Nhu tính đi sang bên kia đường, đối diện khách sạn có một siêu thị.

“Nhu, lâu rồi không gặp.”

Bên trong đại sảnh của khách sạn, dòng người lui tới, Mẫn Nhu đột nhiên dừng bước, đôi mắt xinh đẹp đằng sau mắt kính râm khẽ nhìn chằm chằm người xuất hiện trước mắt, có vui nhưng cũng có gượng gạo.

Đôi phương thông thả đi tới bên Mẫn Nhu, mái tóc màu nâu suôn thẳng, mắt kính râm cời xuống, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có vẻ hơi lạnh lùng đập vào mắt Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu cười to: “Nguyệt Hân, hoan nghênh cậu về nước.”

Kỷ Nguyệt Hân là bạn học đại học cũng là người bạn tốt của cô, hai người đáng lẽ ra nên vui mừng thì lại có chút khách sáo, chẳng qua vì Kỷ Nguyệt Hân còn có thân phận khác khiến cả hai đều khó xử - là em gái ruột của Kỷ Mạch Hằng.

Bên trong quán cà phê, hai người ngồi đối diện, Mẫn Nhu gọi một ly capuchino, Kỷ Nguyệt Hân không uống gì cả, hai người cứ như vậy ngồi yên, đôi mắt nâu cứ nhìn chằm chằm Mẫn Nhu.

Hai người khi ở đại học là mạnh bắt ly tiêu, tiêu bắt ly mạnh. Sau khi xong ba năm đại học, Kỷ Nguyệt Hân được gia đình đưa ra nước ngoài, hai người cũng ít liên lạc đi.

Khi Mẫn Nhu và Kỷ Mạch Hằng chia tay, hai người cũng cắt đứt liên lạc, nhưng không ngờ Kỷ Nguyệt Hân sẽ về nước lại còn chủ động tìm cô,

“Nhu, cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra?”

Kỷ Nguyệt Hân không thấy được bất cứ biểu hiện gì khác thường Mẫn Nhu, không nhìn được tò mò hỏi thăm, gương mặt có vẻ lạnh lùng lại có chút tức giận không hiểu lý do.

“Anh mình và cậu không phải đang yêu nhau sao? Tại sao tối hôm qua khi xuống máy bay về nhà thì mình lại nhìn thấy người phụ nữ kia!”

Người phụ nữ kia? Kỷ Nguyệt Hân đã gặp Mẫn Tiệp sao?

Hắn là vậy, Kỷ Mạch Hằng yêu Mẫn Tiệp, sao có thể không giới thiệu cô ta với gia đình mình? Chỉ là, Nguyệt Hân không biết cô cũng là thiên kim Mẫn gia, nên năm đó mới làm bà mối.

Mẫn Nhu cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm, gương mặt đang cúi thấp khẽ ngẩng lên, nhìn về mặt tức giận bất bình của Kỷ Nguyệt Hân cười nhạt:

“Bọn mình chia tay rồi!”

“Chia tay?” - Kỷ Nguyệt Hân mất lúc lâu mới bình tĩnh, giọng nói cất cao khiến cho những người ngồi gần xung quanh phải quay đầu lại nhìn, nhưng Kỷ

Nguyệt Hân dường như vẫn chưa bình tĩnh, cả người hướng về trước, nắm tay Mẫn Nhu, la âm lên:

“Mẫn Nhu cậu điên rồi sao? Cậu yêu anh mình như thế làm sao có thể chấp tay dâng anh ấy cho người khác? Hơn nữa... hơn nữa, người phụ nữ kia sao có thể xứng với anh mình!”

Nhớ tới dáng vẻ ngoan ngoãn lễ phép của Mẫn Tiệp, Kỷ Nguyệt Hân liền nổi nóng. Mấy năm cô ở nước ngoài du học, cũng phải đi làm bán thời gian nên tin tức trong nước gần như không biết. Tới qua mới biết anh trai mình lại dính hôn với loại phụ nữ giả dối kia.

Mẫn Nhu tốt như thế, vì anh trai cô mà bất chấp tất cả, từ một học sinh tài chính hạng ưu lại thành siêu sao đứng nhất nhì trong giới giải trí, những khó khăn trong đó ai mà không biết, nhưng mà, Mẫn Nhu vì Kỷ thị, vì anh hai mà chưa từng than khổ một lần.

Bây giờ, anh trai cô lại đá một cô gái tốt đem con đàn bà như chiếc giày rách nhặt về nhà coi như trân bảo, Kỷ Nguyệt Hân nhìn hai mắt Mẫn Nhu, cô vừa đồng tình vừa mắc cỡ.

“Nguyệt Hân, đừng nhìn mình như thế, bây giờ mình sống quả thật rất tốt.”

Lời Mẫn Nhu an ủi Kỷ Nguyệt Hân lại biến thành câu che giấu tâm trạng đau khổ, bàn tay đang nắm chặt Mẫn Nhu siết chặt, lo lắng nói: “Nhu, anh trai mình đã bị làm cho mê mẩn thần trí, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ nhận ra cậu là người tốt.”

Sớm hay muộn cũng có một ngày...

Mẫn Nhu cười khổ kéo khóe môi, cho dù có ngày như thế cô cũng không đợi được, huống gì có ngày đó hay không đối với cô không còn quan trọng nữa.

“Nguyệt Hân, mình hiện giờ sống rất vui.”

Kỷ Nguyệt Hân chau mày, vẻ mặt nghi ngờ không tin nhìn Mẫn Nhu: “Nhu, chẳng lẽ cậu không yêu anh mình?”

Tay Mẫn Nhu nắm lấy tách cà phê, nụ cười có chút lảng động, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cô lại cười rất thoải mái, bình thản nhìn Kỷ Nguyệt Hân:

“Không yêu nữa.”

Không yêu nữa, ba chữ đã phủ đi những tình cảm sâu nặng giữa cô và Kỷ Mạch Hằng, còn nữa, những gì cô làm cho Kỷ thị, dù Kỷ Mạch Hằng không biết thì Kỷ Nguyệt Hân cũng là người rõ nhất.

Là đau đớn đến mức nào mới khiến cho tình yêu say đắm bao năm biến mất hoàn toàn, thậm chí trong lòng cũng không còn lưu lại chút vết tích nhỏ?

Kỷ Nguyệt Hân thương tiếc nhìn Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sau khi rời khỏi anh trai cô vẫn không có thay đổi, không hề sa sút tiêu tụy. Về

mặt mang theo chút quyến rũ, trong lòng tò mò, cô đang tính hỏi gì đó thì điện thoại Mẫn Nhu vang lên.

“Em đang ở quán cà phê trong khách sạn của cha, ừ, được, em chờ anh!”

Kỷ Nguyệt Hân cẩn thận quan sát Mẫn Nhu, khi Mẫn Nhu nhận điện đến khi tắt máy, mỗi hành vi cử chỉ đều lộ rõ vẻ thẹn thùng căng thẳng của một người con gái, nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, lúc trước cô chưa từng thấy Mẫn Nhu như thế.

Cho dù yêu anh trai cô, biểu hiện của Mẫn Nhu cũng rất cẩn thận, coi Kỷ Mạch Hằng như sinh mạng, chăm sóc chiếu cố anh, đến nỗi quên cả bản thân. Lúc này trước mặt cô, Mẫn Nhu vì một cú điện thoại mà liền vui vẻ hạnh phúc. Điều đó khiến cô ngẩn người, là người đàn ông thế nào có thể làm cho tình yêu của Mẫn Nhu và anh trai cô đổi thay?

Mẫn Nhu bỏ điện thoại vào túi, thấy Kỷ Nguyệt Hân nhìn cô chăm chăm, dáng vẻ thẫn thờ như suy nghĩ gì đó, lông mày nhíu lại.

“Nguyệt Hân? Nguyệt Hân?”

“A?”

Kỷ Nguyệt Hân bị Mẫn Nhu làm cho giật mình, có chút bối rối ho nhẹ, thấy niềm hạnh phúc vẫn còn lưu lại trên mặt Mẫn Nhu, thất vọng thở dài:

“Không ngờ kết quả lại thế này, chúng ta không thể thành người nhà, mình còn mơ mộng sau này sẽ cùng chị dâu sống một cuộc sống hạnh phúc!”

Lời nói tựa vui đùa nhưng Mẫn Nhu có thể thấy ám hiệu của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu lại tỏ ra không thấy đôi môi đỏ mọng nhướn lên, đùa giỡn đáp:

“Đâu cần phải mơ, nhà cậu sắp cho một chị dâu rồi, đến lúc đó chỉ sợ quên người bạn này thôi.”

Kỷ Nguyệt Hân sau khi nghe Mẫn Nhu đáp, nụ cười tắt ngấm, dáng vẻ nóng nảy nhìn Mẫn Nhu nghiêm túc nói: “Chị dâu gì chứ, chỉ cần mình còn là con gái Kỷ gia, thì sẽ không cho Mẫn Tiệp bước vào cửa Kỷ gia.”

Lời tuyên bố đầy quyết tâm Kỷ Nguyệt Hân thoáng ngẩn người, miệng lẩm nhảm, sững sờ nhìn Mẫn Nhu, không thể tin cô vừa mới phát hiện ra sự thật. Mẫn Nhu không hề chuyển đề tài chỉ tình nguyện gật đầu, thừa nhận mối quan hệ chị em với Mẫn Tiệp, nó không còn là bí mật nữa, chẳng qua Kỷ Nguyệt Hân chưa biết mà thôi.

“Trời, trời ạ, con đàn bà háms lợi đó là chị cậu? Hai người đúng là chị em ruột sao?” - Kỷ Nguyệt Hân xoa xoa huyệt thái dương, bình tĩnh suy nghĩ, bên trong lời nói có vẻ không tin: “Hai chị em sao lại khác nhau lớn đến thế!! Cậu thì có được ghen tót còn cô ta là đột biến ghen sao?”

Mẫn Nhu cười xòa một tiếng, uống một chút cappuchino vào khí quản, khiến cô ho nhẹ, đỏ mặt nói: “Nguyệt Hân, được rồi, đừng nói đến họ nữa, phải rồi lần này về cậu tính làm gì?”

Kỷ Nguyệt Hân vẫn chưa hết phần uất, lắc đầu: “Tính quay lại Anh học tiếp nhưng bây giờ không đi nữa, mình sẽ về Kỳ thị mỗi ngày canh anh hai, không để con hồ ly đó quậy phá.”

Dáng vẻ giương nanh múa vuốt của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu trước đây rất thích. Trước đó, cô cũng hoạt bát, nhưng trải qua rất nhiều chuyện, tính cách đã sớm trở nên trầm lại, cuộc sống lại như thủy triều trôi xuống.

Không hiểu sao, ánh mắt Mẫn Nhu như được một luồng ánh mắt ấm áp dẫn dắt, lúc quay đầu lại, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt cô nhìn thấy chiếc xe thể thao Lamporghini dừng đối diện.

Lục Thiếu Phạm mặc bộ đồ tây màu đen, ngũ quan trắng trẻo tuấn tú bao phủ một nụ cười tự nhiên, dáng người cao ráo lịch sự tựa vào cửa xe, một tay đút trong túi quần, tay đặt nhẹ trên xe cứ như vậy từ xa nhìn cô.

Cô đột nhiên nhớ tới đoạn văn trong sách Trương Ái Linh: trong ngàn vạn người chỉ gặp người mình muốn, trong ngàn vạn năm, hai bờ hoang vắng, không bước sớm một bước, cũng không chậm một bước cũng chỉ có thể gặp được. Nhẹ nhàng nói một câu: “Anh cũng ở đây sao?”

Cô từng cho rằng Kỷ Mạch Hằng là chân mệnh thiên tử của cô. Mãi đến khi anh ta bỏ đi, tình cờ gặp Lục Thiếu Phạm, cô mới hiểu thì Lục Thiếu Phạm mới là một người cô gặp được trong ngàn vạn người.

Kỷ Nguyệt Hân nhìn theo mắt Mẫn Nhu, tự nhiên cũng thấy Lục Thiếu Phạm đứng đợi Mẫn Nhu, hai mắt lóe sáng nhìn về phía Mẫn Nhu, chỉ thấy gò má cô tràn đầy hạnh phúc.

Mẫn Nhu, đây chính là hạnh phúc hiện tại của cậu sao?

Người đàn ông kia tuyệt đối không kém anh trai cô, thậm chí còn xuất sắc hơn, Kỷ Nguyệt Hân thật lòng thấy vui vì Mẫn Nhu, nếu như Mẫn Nhu hạnh phúc thì cảm giác áy náy trong cô cũng giảm bớt.

“Đi đi, anh ấy đang chờ cậu đó!”

Mẫn Nhu thấy Kỷ Nguyệt Hân thúc giục, trên mặt hơi lúng túng nhưng lập tức bị cảm giác ngọt ngào bao phủ. Xách túi, vội vàng đứng dậy, thiếu chút nữa làm đổ ly nước. Trước ánh mắt mập mờ của Kỷ Nguyệt Hân, Mẫn Nhu đỏ mặt, vội vàng tạm biệt chạy ra ngoài.

“Em gặp bạn sao?”

Đi ra cửa quán cà phê, Mẫn Nhu liền đi tới bên cạnh Lục Thiếu Phạm, anh mỉm cười nắm lấy tay cô, giúp cô chải nhẹ những sợi tóc rối, dịu dàng hỏi.

Mẫn Nhu nghĩ đến mối quan hệ của Kỷ Nguyệt Hân và Kỷ Mạch Hằng, có vẻ do dự khi nghe Lục Thiếu Phạm hỏi thăm, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt tự nhiên của anh thì quyết định thẳng thắn.

“Cô ấy là bạn đại học của em, Kỷ Nguyệt Hân, tối qua vừa về nước.”

Lông mày đen của Lục Thiếu Phàm hất lên, nhìn lướt qua Mẫn Nhu rồi nhìn về phía chỗ Mẫn Nhu vừa ngồi, chỉ thấy một cô gái ăn mặc hiện đại nhìn về phía họ.

Lục Thiếu Phàm lịch sự gật đầu chào, Kỳ Nguyệt Hân hơi khựng người sau đó liền cười lấy lệ.

Mẫn Nhu nắm tay Lục Thiếu Phàm, cười tươi vẫy tay với Kỳ Nguyệt Hân, rồi kéo Lục Thiếu Phàm đi về phía xe thể thao.

“Anh tan sở thật đúng giờ!”

Từ tòa thị chính đến khách sạn Lôi Địch lái xe cũng mất 15 phút, mới năm giờ hai mươi Lục Thiếu Phàm đã ở trước mặt cô, tới độ quả thật nên khen một câu, nhưng câu khen ngợi của cô lại bị sự hài hước chiếm phần lớn.

Lục Thiếu Phàm phong độ mở cửa xe giúp cô, đợi Mẫn Nhu thẹn thùng ngồi xuống mới đáp: “Làm tài xế chuyên dụng cho phu nhân, sao có thể không chuyên nghiệp.”

Lục Thiếu Phàm cười đùa nhưng khiến Mẫn Nhu ngại ngùng, trừng mắt liếc xéo anh, tự tay đóng cửa lại, lúc anh xoay người đi qua bên kia, đôi môi không tự chủ được lại cong lên.

Mẫn Nhu lật hộ khẩu xem, trong đó ngoại trừ cô còn có tên ba người khác. Theo cách Mẫn Tiệp nói, vì sự xuất hiện của cô mà hạnh phúc gia đình của ba người họ bị rạn nứt, cô là kẻ mang tội phá hạnh phúc người khác.

Bàn tay cầm hộ khẩu bị bàn tay ấm áp Lục Thiếu Phàm bao phủ, nổi mát mát trong lòng chợt lắng xuống.

“Từ ngày mai, tên Mẫn Nhu sẽ không phải xuất hiện trong cuốn hộ khẩu này, tên của cô ấy sẽ xuất hiện trên hộ khẩu Lục Thiếu Phàm.”

Hai mắt Mẫn Nhu đỏ hoe, xoay mặt, chỉ thấy nụ cười tươi của anh mang theo chút yêu thương chiều chuộng dành cho cô, đôi mắt thâm thúy đen như mực có thể đầu độc tâm trí cô.

“Nếu người của Lục gia không đồng ý thì làm sao?”

Càng quan tâm Lục Thiếu Phàm, cô lại càng để ý cái nhìn của người Lục gia dành cho mình, cô không muốn vì cô Lục Thiếu Phàm rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Bàn tay to của Lục Thiếu Phàm rời khỏi tay cô đặt lên đỉnh đầu, trùi mền vuốt nhẹ, nhìn về mặt đượm vẻ u sầu của cô khẽ nói: “Người muốn lấy em là Lục Thiếu Phàm, không phải Lục gia, vì vậy em không cần quan tâm Lục gia nghĩ gì, chỉ cần Lục Thiếu Phàm thế nào là được.”

Khóe môi Mẫn Nhu giãn ra, đôi mắt ngập đầy vẻ cảm động kéo bàn tay anh đang để trên đầu cô siết chặt trong lòng bàn tay.

“Sau này, Lục Thiếu Phàm như thế nào, Mẫn Nhu sẽ như thế đó!”